

til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852", faa det er just Sagen, at det, som det ærede Medlem forestiller sig at eksistere, er slet ikke til. Hvad Rigsraadet er, hvad det kan give sig af med, hvordan det hænger sammen, stal jeg ikke indlade mig paa, det ligger aldeles ikke for; men Indtægter, Skatter, Laan, kort sagt Indtægter og Udgifter eksistere ikke længere for noget Fællesskab, og altsaa heller ikke for Rigsraadet. Naar nu den ærede Ordfører og ligeledes det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds har sagt, at ved det foreliggende Endringsforslag gjøres det Finantsministeren umuligt at fyldestgjøre Fordringer, saasom til Civilisten etc., faa svarer jeg dertil: Ministeren har sagt os, at hvilke Bestemmelser der end findes i denne Finantslov, faa anseer han sig berettiget til at tage Pengene. Det ærede Medlem har sagt, at for Mange af os laa deri, at den positive Bestemmelse, der fandtes i Regjeringens Udkast til § 6 var udeladt, den Mening og den Overbeviisning, at Ministeren, i Fald han vilde anvende den sidste Sætning i Indskrænkingsloven § 4, maatte gjøre det paa sit Ansvar, idet vi meente, at han derved overskred sin Berettigelse. Men nu stille vi Sagen saaledes, at vi paalægge vor, Kongerigets Finantsminister, at disse overflødende Midler skulle lægges i Kongerigets Reservecfond. Har han nogen Ret ifølge den nævnte § 4 til at gribe ned i Kongerigets Midler uden yderligere Bevilling, faa bruger han denne Ret, og har han den ikke, faa har det ligget til ham at tage imod, hvad vi forrige Gang tilbød ham. At det nu foreliggende Tilbud er snevrere end det forrige, er ganske rigtigt, i Fald det er saa, at Ministeren ikke har denne Ret, uden at vi indrømme den, men har han den, kan han gjøre Brug af den paa lovlig Maade, faa er dette Tilbud videre end det forrige, da der opstilledes en positiv Begrænsning imellem det, der var bevilget før Fredslutningen, hvilket blev anerkjendt, og det, der bevilgedes efter Fredslutningen, hvilket blev nægtet. Dette Forslag stiller ikke nogen anden Begrænsning op end den, der ligger i Indskrænkingslovens § 4. Kommer Ministeren til os og siger: Jeg vil indrømme, at ligeoverfor det Forslag, som her foreligger, føler jeg en ganske anden og snev-

reere Begrænsning, end jeg vilde have, om det ikke var der, thi jeg anseer mig da ikke berettiget til i Henhold til, hvad der staaer i § 4, at tage af disse Midler, faa var Sagen en anden; men Saadant have vi ikke hørt af den ærede Minister. Den ærede Minister har slet ikke sagt, at hans Stilling ved dette Forslag er bleven forandret, og jeg siger derfor til de Medlemmer, der have den Overthydning, at Ministeren, i Henhold til den Bestemmelse, der staaer i Indskrænkingslovens § 4: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter. Denne Andeel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og, i Tilfælde af Forsømmelse heraf, forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter" — har Ret til at blive ved at tage uden nogen anden Lovgivnings Indblanding end den, der hidrører fra Rigsraadet, at har han denne Ret, faa har han den ligesuldt, enten denne Tilfætning bliver vedtagen eller ikke, og har han ikke denne Ret, havde han den heller ikke i Forveien, og faa er det mere ligefremt, og jeg siger mere hæderligt at sætte vor Tanke ind i Paragraphen, deres Tanke, som dele vor Overthydning, at denne Ret er i højeste Grad uklar. Naar de ærede Medlemmer bestandig komme tilbage til dem, der søge Strid, eller forhindre Strid, da skal jeg erklære, at der Ingen er, der mere end jeg fra første Dreblik af har gjort sig Umage for at forhindre Strid. Jeg har i det første Minut, da Ministeren lod sig forlyde med, at han vilde betræde den Vej, som er betraadt af Regjeringen, udtalt, at man derved for det Første kom ind paa et Ulovlighedens Gebeet — det vilde jeg lade ligge ved Siden af —, men at vi kom ind i et Virvar, som vilde være usaligt for vor Stat i denne Trængselens Tid. Jeg sagde: Saa den simple Vej, som først var betraadt; det var den, som vilde føre til No, og havde Alle fulgt den ligeoverfor Ministeriet, faa havde vi ikke havt Uro. Saa sig de Herrer: Saa havde vi ikke naaet de andre Formaal, vi have. Men disse Formaal kunne de forsøge at naae ad den simple,